ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: S. L.**, zastoupeného JUDr. Irenou Janákovou, advokátkou se sídlem V Dolině 1516/1a, Praha - Michle, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2010, č. j. KrÚ 19140/2010/ODSHI/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 13. 10. 2010, č. j. 52 A 31/2010 - 31,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 13. 10. 2010, č. j. 52 A 31/2010 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatel“) byla rozhodnutím Městského úřadu Svitavy, odboru dopravy, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 63801-09/OD-1784-2009/snj, uložena pořádková pokuta ve výši 1000 Kč podle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokuta byla uložena za bezdůvodné nedostavení se na výzvu k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, které měl stěžovatel podat dne 26. 10. 2009 k prověření skutečností nasvědčujících jím spáchanému přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje,

odborem dopravy, silničního hospodářství a investic, ze dne 15. 3. 2010, č. j. KrÚ 19140/2010/ODSHI/14, zamítnuto a kterým bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Stěžovatel napadl výše uvedené rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „žalovaný“) žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 13. 10. 2010, č. j. 52 A 31/2010 - 31, žalobu zamítl. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že nepřihlížel k námitkám stěžovatele, že se nedopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že jel dne 17. 6. 2009 v obci rychlostí 85 km/h. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že pokuta nebyla stěžovateli udělena za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o přestupcích, ale za to, že se bez vážných důvodů nedostavil ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, význam mají proto jen ty námitky stěžovatele, které vyvracejí závěr správních orgánů o tom, že se bez vážných důvodů nedostavil k podání vysvětlení. K námitce, že si stěžovatel ve věci zvolil obecného zmocněnce a že výzva k podání vysvětlení měla být doručena také jeho zástupci, přičemž byla doručena jen jemu samému, čímž došlo k porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, krajský soud uvedl, že jí nelze přisvědčit, neboť podávání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích spadá do postupů před zahájením řízení, tedy odehrává se mimo správní řízení. Až na základě informací z vysvětlení se pak správní orgány rozhodnou, zda zjištěné okolnosti odůvodňují zahájení správního řízení. Vzhledem k tomu, že ust. § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dává možnost zvolit si zmocněnce účastníku řízení, udělení plné moci je vázáno až na zahájení řízení. V daném případě ovšem správní řízení zahájeno nebylo, písemnou plnou moc udělenou stěžovatelem v době, kdy byl zastaven hlídkou městské policie, považoval krajský soud ve shodě se žalovaným za udělení plné moci ke konkrétnímu jednání s hlídkou městské policie na místě, šlo tedy o právní pomoc při řešení dané situace. Podle krajského soudu nebyl odvolatel v postavení účastníka řízení a nemohl tedy udělit plnou moc pro obecného zmocněnce. Na základě uvedeného krajský soud dovodil, že správní orgán nebyl povinen zasílat výzvu k podání vysvětlení nikomu jinému než stěžovateli. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí je vnitřně rozporné, když žalovaný na jedné straně tvrdí, že vyjádření stěžovatele je nečitelné, a na druhé straně z něj cituje. Krajský soud k tomu uvádí, že stěžovatel směšuje dvě různá vyjádření - jedno, ze kterého žalovaný cituje, jde o dopis stěžovatele ze dne 26. 10. 2009, a druhé, které je obsaženo v oznámení o přestupku ze dne 17. 6. 2009 a které žalovaný hodnotil jako nečitelné.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které uvádí, že si zvolil obecného zmocněnce tím, že do místa v tiskopise oznámení přestupku určeného pro vysvětlení občana podezřelého z přestupku udělil plnou moc Ing. Z.

U. Správní orgán tedy věděl nebo měl vědět, že stěžovatel má obecného zástupce, a byl povinen doručit výzvu k podání vysvětlení i jeho zástupci, to se však nestalo. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že s uložením pokuty nesouhlasil a žádal sepsání protokolu o podání vysvětlení, který ovšem sepsán nebyl, nemůže tedy být k jeho tíži, že neudělil plnou moc do protokolu, když jej strážníci odmítli sepsat. Stěžovatel také odmítá, že by plná moc byla koncipována jen pro jednání se strážníky městské policie, přičemž poukazuje na § 34 odst. 3 správního řádu, ze kterého plyne, že v případě pochybností je zástupce oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. V kasační stížnosti krajskému soudu také vytýká, že se vůbec nevypořádal s porušením základních zásad činnosti správních orgánů, s důrazem na poučovací povinnost správních orgánů, jež je stanovena v § 4 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, kdy bylo odděleno posuzování přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti a jednání spočívající v nedostavení se k vysvětlení ohledně tohoto přestupku. Podle vyjádření stěžovatele nemohlo k přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti, ani dojít, protože úsek, na němž bylo prováděno měření rychlosti, byl označen značkami, které plně neodpovídaly vyhlášce č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ale jejich závaznému ztvárnění se jen přibližovaly. V takovém případě byla výzva k podání vysvětlení naprosto nadbytečná a rozporná se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou přiměřenosti, zásadou hospodárnosti a zásadou dobré správy. Stěžovatel dále podotýká, že když v žalobě ke krajskému soudu zmiňoval zásadu hospodárnosti, měl tím na mysli skutečnost, že měl podat vysvětlení v místě vzdáleném 115 km od svého bydliště, přičemž ze správních spisů nikde neplyne, proč nedošlo k postoupení věci podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích jinému správnímu orgánu v místě, kde se stěžovatel zdržuje nebo pracuje.

Stěžovatel dále poukazuje na fakt, že krajský soud v odůvodnění uvedl, že se v daném případě jednalo o výzvu podle § 59 správního řádu, přičemž na jiných místech odůvodnění se píše o výzvě podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, dále uvedl, že ust. § 59 správního řádu obsahuje možnost uvést závažné důvody, na základě kterých se nemůže stěžovatel dostavit k podání vysvětlení, což podle svých slov naplnil tím, že přípisem ze dne 26. 10. 2009 svou neúčast omluvil tím, že výzva nebyla doručena také jeho zmocněnci. Stěžovatel také namítá, že si mohl zvolit obecného zmocněnce, jelikož probíhalo přinejmenším blokové řízení, toto uvádí s odkazem na stanovisko krajského soudu, že zmocněnce na základě plné moci si může zvolit účastník správního řízení, tato plná moc je tedy vázána na správní řízení.

V poslední námitce stěžovatel uvádí, že se krajský soud nevypořádal s namítanou nečitelností sepsaného vyjádření, kdy žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že vyjádření stěžovatele je nečitelné, a na druhé straně z něj cituje.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě ke krajskému soudu, ze kterého plyne, že má za to, že jeho rozhodnutí je vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností. Žalovaný také vychází z toho, že se všemi námitkami se již vypořádal ve svém rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.")]. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť napadený rozsudek je částečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel ve své žalobě ke krajskému soudu v posledním odstavci bodu IV. uvedl námitku, že řízení před správními orgány bylo vedeno nad rámec základních zásad činnosti správních orgánů, především zásady přiměřenosti a hospodárnosti, když tvrdí, že potřebné informace a důkazy ve věci si bylo možno obstarat i písemně. Nejvyšší správní soud po zhodnocení této námitky dospěl k závěru, že krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí s touto námitkou nikterak nevypořádal, založil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí ohledně této námitky pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přikročil k hodnocení důvodnosti dalších námitek v kasační stížnosti uplatněných. Námitce, že krajský soud pochybil, když zcela oddělil posuzování nedostavení se k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích a přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, jehož se vysvětlení mělo týkat, je třeba dát za pravdu. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem, že ve věci posuzování zákonnosti uložení pokuty za nepodání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích je možno odhlédnout od všech námitek týkajících se přestupku, ohledně kterého má být vysvětlení podáno. Zde Nejvyšší správní soud poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, ze kterého plyne, že pokuta uložená za neuposlechnutí výzvy k podání vysvětlení musí sledovat racionální a ústavně aprobovaný účel. Ústavní soud ve výše označeném nálezu dospěl k závěru, že „*v podmínkách materiálního právního státu je povinností orgánu veřejné moci před tím, než uplatní zákonem obecně vymezené oprávnění uložit jednotlivci povinnost, aby věc*

posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu v danou chvíli mu již známých a zvážil, zda vůbec v konkrétní situaci smí obecně mu svěřené oprávnění uplatnit, a bude-li to možné, musí posoudit, zda jeho uplatněním lze naplnit účel, k němuž jeho oprávnění směřuje. To jistě neznamená, že si má správní orgán toliko na základě oznámení o přestupku učinit konečný závěr o tom, zda se čin stal, kdo za něj odpovídá a zda jím byla naplněna skutková podstata přestupku, avšak nemůže uložit jednotlivci povinnost a vynucovat ji pomocí sankcí tehdy, je-li [...] *prima facie zřejmé, že oznámené jednání přestupkem být nemůže...*". Stěžovatel v řízení před krajským soudem namítal, že k přestupku nemohlo vůbec dojít, protože úsek, na němž měřila městská policie rychlost, nebyl řádně označen dopravními značkami „měření rychlosti" a „konec měření rychlosti" [značky č. IP 31a a č. IP 31b v příloze č. 3 bodu 5. písm. a) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů], ale dopravními značkami, které se těmto značkám jen podobaly. Stěžovatel ve svých námitkách tvrdí, že k přestupku nemohlo dojít, proto nebylo ani možno po něm požadovat vysvětlení týkající se tohoto přestupku, natož potom splnění povinnosti podat vysvětlení vynucovat sankcemi. Nelze tedy v celé šíři pominout ty námitky stěžovatele, kterými se snaží doložit, že k přestupku vůbec nedošlo, protože i tyto námitky se ve světle výše uvedeného nálezu Ústavního soudu mohou týkat zákonnosti uložené sankce. Krajský soud tak byl povinen zhodnotit, zda stěžovatelova argumentace může vést k závěru, že v době, kdy ho správní orgán vyzýval k podání vysvětlení a kdy ukládal sankci za nedostavení se k vysvětlení, mohlo být na první pohled zřejmé, že uvedené jednání nemohlo být přestupkem. Krajský soud ovšem toto hodnocení neprovedl, proto zatížil i v této části své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud však nemohl přisvědčit námitce, že stěžovatel při jednání s městskou policií udělil plnou moc zmocněnci dle § 33 správního řádu. Krajský soud a správní orgány správně dovodily, že jak jednání s hlídkou městské policie, tak výzva k podávání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, se odehrály před zahájením řízení. Z § 137 správního řádu vyplývá, že podávání vysvětlení, kam spadá i vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích, je systematicky zařazeno do postupů před zahájením řízení. V době, kdy byl stěžovatel vyzván k podání vysvětlení, tedy nemohlo jít o správní řízení a není možné aplikovat ustanovení správního řádu vztahující se ke správnímu řízení, tedy ani úpravu zastoupení na základě plné moci podle § 33 správního řádu a s tím související povinnost doručovat písemnosti i zástupci (§ 34 odst. 2 správního řádu). Krajský soud tak správně zhodnotil jednání stěžovatele, jenž vepsal text „*Uděluji plnou moc Ing. U. Z. – daňovej poradce, sídlo J., J.*" do formuláře oznámení o přestupku, který byl vyplněn při jednání s hlídkou městské policie, jako zmocnění Ing. Z. U. k poskytnutí právní pomoci stěžovateli podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tímto však nevzniklo zastoupení účastníka řízení dle § 33 správního řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že nic

nebránilo stěžovateli dostavit se k podání vysvětlení s Ing. Z. U., který mu byl oprávněn na základě výše uvedeného zmocnění poskytnout právní pomoc. K odepření této pomoci by došlo tehdy, pokud by se stěžovatel dostavil k podání vysvětlení s Ing. Z. U. a tomuto by nebylo umožněno se vysvětlení zúčastnit. Taková situace však nenastala.

Ke stěžovatelově námitce, že podle § 34 odst. 3 správního řádu v případě pochybností o rozsahu zastoupení je zástupce oprávněn vystupovat v celém řízení, nelze tak zužovat stěžovatelem udělenou plnou moc jen na jednání s hlídkou městské policie, ale je třeba vycházet z toho, že se vztahuje i na podávání vysvětlení, Nejvyšší správní soud s odkazem na výše uvedené konstatuje, že v právě projednávaném případě nebylo při jednání s hlídkou městské policie dne 17. 6. 2009 zahájeno správní řízení, nelze proto bez dalšího aplikovat ustanovení správního řádu týkající se správního řízení, tedy ani ust. § 34 odst. 3 správního řádu, kterého se stěžovatel dovolává. V daném případě tedy zmocněním Ing. Z. U. dne 17. 6. 2009 nevzniklo zastoupení pro řízení o přestupku podle správního řádu, ale jednalo se o úkon zakládající poskytnutí právní pomoci dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud se nicméně neztotožňuje se závěry krajského soudu, že v případě stěžovatele bylo možno zužovat rozsah oprávnění poskytnout právní pomoc jen na jednání s hlídkou městské policie. Vzhledem k tomu, že právo na právní pomoc je základní lidské právo garantované na ústavní úrovni, musí být jeho dosah vykládán v co nejširší míře. Z okolností udělení zmocnění k poskytování právní pomoci v dané věci plyne, že toto se týká podezření ze spáchání přestupku, který byl specifikován ve formuláři oznámení přestupku ze dne 17. 6. 2009, na jehož rubovou stranu bylo uděleno. Vzhledem k tomu, že ze zmocnění nikterak nevyplývá, že by bylo omezeno jen na jednání s hlídkou městské policie, a vzhledem k tomu, že podání vysvětlení se mělo týkat v oznámení o přestupku ze dne 17. 6. 2009 specifikovaného jednání, je nutno připustit, že se zmocnění k poskytování právní pomoci vztahuje i na podávání vysvětlení. Posouzení rozsahu zmocnění však není v dané věci rozhodující, neboť stěžovatel se k podání vysvětlení se zmocněncem nedostavil a tomuto nebylo neumožněno se vysvětlení zúčastnit, proto nedošlo k odmítnutí právní pomoci.

Z udělení oprávnění poskytnout právní pomoc při projednání přestupku dne 17. 6. 2009 nelze dovodit, že správní orgány byly povinny výzvu k podání vysvětlení doručit nejen stěžovateli, ale i Ing. Z. U. Jinak řečeno nedoručení výzvy k účasti při podání vysvětlení Ing. Z. U. nezaložilo překážku účinnosti doručení této výzvy stěžovateli, kterému byla doručena v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že úprava doručování výzvy k podání vysvětlení není v § 60 zákona o přestupcích regulována, je třeba vyjít z § 137 správního řádu, který v souvislosti s poskytováním vysvětlení odkazuje na obdobnou aplikaci ust. § 59 správního řádu o předvolání, ze kterého plyne, že předvolání se doručuje do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem, což v daném případě splněno bylo. Ust. § 137 správního řádu předpokládá v souvislosti s opatřováním

vysvětlení obdobnou aplikaci ustanovení o předvolání (§ 59 správního řádu) a předvedení (§ 60 správního řádu), o odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výslechu. V souvislosti s opatřením vysvětlení tedy správní řád vychází z obdobné aplikace § 59 správního řádu, který upravuje také doručování předvolání. Vzhledem k tomu, že § 137 nepředpokládá obdobnou či přiměřenou aplikaci též § 34 odst. 2 správního řádu, který se zabývá doručováním zastoupeným osobám, lze dovodit, že výzva k podání vysvětlení se doručuje jen předvolané osobě.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že stěžovatel požadoval při jednání s městskou policií dne 17. 6. 2009 sepsání protokolu, kam by mohl udělit plnou moc, což mu bylo odepřeno. Obecně je protokol pro správní řízení regulován § 18 správního řádu, který ovšem počítá s jeho sepisováním pro úkony, které souvisí se správním řízením. V dané věci se jednání s městskou policií odehrávalo v rámci postupů před zahájením řízení, nelze tedy vnímat jako pochybení strážníků městské policie, že nesepsali protokol, jelikož jde o právní institut vázaný na správní řízení, které v danou chvíli vedeno nebylo.

Rovněž další námitku, že krajský soud se náležitě nevypořádal s namítaným porušením poučovací povinnosti podle § 4 odst. 2 správního řádu ze strany správních orgánů, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Krajský soud ve svém rozhodnutí náležitě zhodnotil, že výzva k podání vysvětlení obsahovala poučení o možnosti uložení pokuty i o způsobu omluvy v případě, že se stěžovatel nedostaví k podání vysvětlení. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že vzhledem k tomu, že to povaha jednání s hlídkou městské policie nevyžadovala, nebylo v daném případě potřeba stěžovatele jakkoli poučovat – stěžovateli bylo pouze oznámeno podezření ze spáchání přestupku, nicméně tím nedošlo ke stanovení žádných povinností, či omezení práv stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud v odůvodnění rozhodnutí v souvislosti s výzvou v daném případě odkazuje na § 59 správního řádu i na § 60 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud použil odkaz na § 59 správního řádu v souvislosti s doručením výzvy k podání vysvětlení, pokud jde o samotnou výzvu, z odůvodnění rozsudku plyne, že ji podřazoval pod § 60 zákona o přestupcích. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že § 60 zákona o přestupcích, který upravuje podávání vysvětlení k prověření oznámení o přestupku, vystupuje jako *lex specialis* k § 137 správního řádu, který upravuje podávání vysvětlení v obecné rovině. Vzhledem k tomu, že ust. § 60 zákona o přestupcích se nezabývá doručováním výzvy k podání vysvětlení, je třeba vyjít z obecného regulace v § 137 správního řádu, ve kterém je pro podávání vysvětlení zakotveno obdobné použití § 59 správního řádu o předvolání. Krajský soud tedy nepochybil, když v souvislosti s doručováním výzvy k podání vysvětlení odkázal na § 59 správního řádu. Stěžovatel dále odkázal na § 59 správního řádu, dle kterého nemůže-li se předvolaný ze závažných důvodů dostavit,

je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Stěžovatel pak namítá, že spatřuje ve svém přípisu ze dne 26. 10. 2009 adresovaném Městskému úřadu ve Svitavách omluvu ve smyslu ust. § 59 správního řádu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že v přípisu ze dne 26. 10. 2009 stěžovatel konstatuje, že při jednání s policisty podepsal „nějaký papír" a nerozumí tomu, proč by měl podávat vysvětlení, když udělil plnou moc k zastupování. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že takto formulovanou námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě ke krajskému soudu a poprvé ji uplatňuje až v kasační stížnosti. V žalobě ke krajskému soudu pouze uvedl, že si v dané věci zvolil obecného zmocněnce a tuto skutečnost oznámil přípisem ze dne 26. 10. 2009, stěžovatel nikterak nenamítá, že by mělo jít o omluvu jeho nedostavení se k podání vysvětlení ve smyslu § 59 správního řádu. Podle Nejvyššího správního soudu jde o skutečnost uplatněnou až po vydání napadeného rozhodnutí krajského soudu a není k ní možno v hodnocení zdejšího soudu podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout.

Nejvyšší správní soud následně posoudil námitku stěžovatele, který z faktu, že odmítl uhradit pokutu při jednání s hlídkou městské policie, která jej zastavila, vyvozuje, že probíhalo přinejmenším blokové řízení, a mohl si tedy zvolit zmocněnce pro řízení. Jak již bylo vyloženo výše, v daném případě se jedná o plnou moc pro postupy před zahájením řízení podle § 37 a následujících správního řádu, nikoli o plnou moc pro řízení před správními orgány. Blokové řízení ani zahájeno v daném případě být nemohlo, jelikož jednou z podmínek pro jeho zahájení je ochota obviněného z přestupku pokutu zaplatit (srov. ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Nejvyšší správní soud zde odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, dle kterého zahájení blokového řízení je „*fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odepřít, na zahájení správního řízení o přestupku.*"

Nejvyšší správní soud k další stěžovatelově námitce, že v naprosté absenci úvahy ve správních spisech o tom, proč nedošlo k využití institutu delegace podle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích v daném případě, lze spatřovat porušení zásady hospodárnosti řízení, uvádí, že se jí nemohl zabývat, jelikož jde o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a proto podle § 109 odst. 4 s. ř. s. k ní nelze přihlížet. Stěžovatel sice v žalobě ke krajskému soudu poukazoval na porušení zásady hospodárnosti v řízení před správními orgány,

nicméně její porušení ve spojení s institutem delegace se objevuje poprvé až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani poslední stěžovatelovu námitku, že se krajský soud nevypořádal s namítanou nečitelností sepsaného vyjádření, když žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že vyjádření stěžovatele je nečitelné, a na druhé straně z něj cituje. Krajský soud zcela správně vyložil, že citováno bylo z jiného dokumentu, než který byl označen za nečitelný.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., přičemž tento soud je v dalším řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu